

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE DE BAUDRY

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΛΧΗΜΙΣΤΟΥ

Πάνε καμιά διακοσαριά χρόνια τώρα που ζούσε στην Άνω Αίγυπτο ένας φημισμένος αλχημιστής, ονομαζόμενος Μυρτίων. Είχε συγγράψει διάφορα καθολικιστικά έργα και ήταν μεμνημένος στα μυστήρια του 'Οσιρίδος και της 'Ισιδος, των δύο αιτών μεγάλων θεών του καλού.

Ο αλχημιστής αυτός είχε ένα παιδί, τὸ Νισία, ένα νέο συμφροντολόγο και έγωιστή, ὁ ὁποῖος δὲν είχε καμιά ἀπὸ τίς ἀρετές τοῦ πατέρα του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τελευταῖος, ἀποροφρημένος ἀπὸ τίς μελέτες του, εἶχε παραμελήσει τὴν ἀνατροφή τοῦ γιου του, ὁ Νισίας, ἀκολουθώντας τίς ἐγκληματικές του κλίσεις, εἶχε γίνει ἕνα πῶλο κακὸ ὑποκείμενο.

Κατὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ὁ γέρο Μυρτίων, ὁ ὁποῖος διαρκῶς ἐπλούτιζε τίς γνώσεις του, εἶχε, ὅσοτερ ἀπὸ ὀλοκλήρων ἐτῶν ἀναζητήσεως καὶ πειράματα, ἀνακαλύψει ἕνα ἴσχυρο, τοῦ ὁποῖου ἡ ἰδιότης ἦσαν θαυματουργές καὶ ἀπίστευτες καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ μυστικὸ δὲν θέλησε νὰ φανερωθῆι ποτὲ σὲ κανένα.

Νοιώθοντας ὅμως τὸ τέλος του νὰ πλησιάζῃ, ὁ αλχημιστὴς ἐκάλεσε τὸ γιό του καί, ριχνοντας ἐπάνου του ἀνήσυχια τὰ βλεμμάτια του, τοῦ εἶπε τ' ἀκόλουθα λόγια, ἀναγκασόμενος νὰ σταματήσῃ κάθε τόσο, λόγω τῆς ἐπιθανοῦ ἀγνοίας του :

—Σὲ λίγο, ἀγαπημένο μου παιδί, ὁ θάνατος θὰ μοῦ κλείσῃ τὰ μάτια... Εἶμαι ἀναγκασμένος ἔτσι ν' ἀφήσω ἔσένα πῶλο τόσο σ' ἀγαπῶ, νὰ ἐγκαταλείψω τὰ βιβλία μου, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἡ μὴν παρηγοριά τῆς ζωῆς μου, νὰ διακόψω τίς ἀναζητήσεις μου, ἡ ὁποῖες θὰ ἦσαν ἴσως πῶλο χρήσιμες γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν ὁποῖον ἡ δόξα θὰ ἐξορῶν ὅλη σὲ σένα... Θὰ πεθάνω... Μιὰ ὄχι, δὲν θὰ πεθάνω, ἀν ἀισθάνομαι σ' εὐὸ ἕνα μέρος τῆς στοργῆς, τὴν ὁποῖα ἐγὼ αισθάνομαι γιὰ σένα... Παιδί μου, βλέπεις αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι ;... Ἄν θέλῃς νὰ ζῆσω μετὰ τὸ θάνατό μου, δώσε μου, μάλιστα βγάλω τὴν τελευταία μου πνοή, νὰ πῶ τὸ περιεχόμενό του... Ἐτσι θὰ ζαναζήσω καὶ ἐσεὶ καὶ σὺ θὰ μπορέσῃς νὰ σφίξῃς στὴν ἀγκαλιά σου ἕνα πατέρα, πῶλο σὲ λάτρευε καὶ ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ δώσει, νὰ εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό, νὰ δειγμάτια τῆς ἀγάπης του... Καὶ λέγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ὁ Μυρτίων, ἐξασθενημένος πειά, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του καὶ ζαναζήσῃς...

Ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του ἐλάχιστη ἐλύπησε τὸ Νισία, εἶπαμε πῶς ἦταν ἐγωιστὴς καὶ δὲν ἀγαποῦσε κανένα ἄλλο ἐκτός ἀπὸ τὸν ἑαυτό του.

Ἐτσι, ἀντὶ νὰ βιαστῆ νὰ ζαναζήσῃ στὴ ζωὴ τὸ ἄμωχο σῶμα τοῦ αλχημιστοῦ, παρεδόθη σὲ σκέψεις, ἡ ὁποῖες φανερώσαν ὅτι ἡ κίβη στοργὴ ἦταν πράγμα ἀγνωστὸ στὴν καρδιά του.

—Ὁ πατέρας μου—σχεφτόταν—εἶνε πειά γέρος καὶ γεμάτος ἀδυναμία... Τί θέλει λοιπὸν καὶ γρονθίει νὰ ζαναζήσῃ ;... Γιατί θέλει νὰ ἐξαλωθῆσῃ μετὰ σένη μῆσα στὴς θλίψεις τὰ τελευταῖα ὁ-

μὲ πέντε ἄλλοιους ξένους καὶ ἀγνωστὸν Μακεδόνα στὸ ἴδιο δομεῖο !

Ἡ Βέρροια ἔχει καὶ τὸν τραλῶν τῆς, μὴν ἀρεσινὴν Ὀμηλίαν, περιφρονημένην ἐλευθέρως στοῖς δρόμοις.

Ἐκράτει ἕνα γοντὸ ραβδί, στοῦ ὁποῖου τὴν ἄκρη εἶχε δεμμένες προσινάδες καὶ ἄνθη, διὰ τοῦτο τὴν ἀνάμεσα καὶ Ὀμηλίαν, ἡ μάλλον... Ὀμηλίον. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦσε πηλῖον. Εἶς τὸν κορμὸν ἀμπελώνων. Ἀπὸ τὴν μέσην καὶ κάτω μιά ποδιά, Τραγουδιὰι διαρκῶς καὶ ὄχι ἄσχημα. Οὔτε ἐνοχλεῖται, οὔτε ἐνοχλεῖται. Πῶλο νὰ εὐρεθῶν ἐνοχλητὰ παρὰ φρονεῖς μετὰ τῶν Μακεδόνων ; Στὴν Ἀθήνα θὰ τὴν ἐσταύρωσαν ἀν τολμοῦσε νὰ ζεμιστῆι στοῖς δρόμοις...

Στὴ Βέρροια εὐρέτικα χρώμα, χαρακτῆρα, ὑπόστασις. Ἡ Βέρροια σοφ' λέει : «—Εἰμ' ἐγὼ !» Ὀνομαστὴ, ξεχωριστὴ, ὄμορφη, ὀλοζώντανῃ... Κι' αὐτὸ εἶνε καί, εἶνε πῶλο...

† ΒΑΣΙΛΙΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

τοῖμα τῆς μαρμαμένης καὶ μονότονης ζωῆς του ;... Οἱ δίκαιοι βροσκοῦν τὴ γαλήνη τους στὸν τάφο, ὅπου ἡ τέφρος τους ἀναπαύεται ἐν εἰρήνῃ... Ἐγὼ, ἀντιθέτως, εἶμαι νέος, γεμάτος ἐλπίδες καὶ μέλλον... Αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ πῶλο θὰ φανῆ σὲ μέγα πῶλο χρήσιμο, ἀν μοῦ συμβῆι καμιά καταστροφὴ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σταδιοδρομίας μου... Τότε θὰ μπορέσω ἐγὼ νὰ ζαναζωντανέω μ' αὐτό, γιατί ἡ ζωὴ εἶνε τόσο γλυκεῖα, ὅταν ζεῖν νὰ τὴν ἀπολώσῃ κανεὶς... Ἄν εἶνε τοῦλάχιστον ἀφήσῃ διὰ τοῦκαλάκι ὁ πατέρας μου, τότε θὰ ζεῖνα νὰ πῆ τὸ περιεχόμενό τοῦ ἐνός... Μὰ στὴ στιγμή πῶλο ἔφαγε ἕνα μονάκι, δὲν ἔχω κανένα λόγο γιὰ νὰ διατάσω... Θὰ τὸ κρατήσω γιὰ τὸν ἐαυτό μου... Ἐξ ἄλλου, μὴ ὑπακούοντας στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ πατέρα μου, τοῦ προσέφερα μιά ἀληθινὴ ἰατρικία, γιατί δὲν τὸν ἀναγκάζω νὰ ζαναζήσῃ τὴν ἀδλία του ζωῆ... Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Νισίας ἔκρινε μὲ προσοχὴ τὸ μπουκαλάκι καὶ ὅσοτερ ἐξήδνησε τὸν πατέρα του, κλαίγοντας καὶ ὀδυρομένης γιὰ τὴν ἀπολείπειν τὸν ὅσο μποροῦσε ἐλευθετικώτερα...

Εἶκοσα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Μυρτίωνος. Ἡ ἐπιστήμη θρήνησε ἐπὶ πολλὴν καρδιὰ γιὰ τὴν ἀπόλεια ἐνός τέτοιου σοφοῦ, μὰ ὁ Νισίας τὸν ζεῖασε γρήγορα, ξεχνώντας συγχρόνως μὲ τὰ γλέντια καὶ τὰς διασκεδάσεις καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἐγκλήματό του.

Ἐίχε πῶλο τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του, μῆσα στὴς ἀπολαύσεις καὶ στὸ θόρυβο τῶν ὀργίων... Μὰ, μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, ἡ φωνὴ αὐτῆ ζαναζωντανέω μὲ ἔβγαλε πῶλο δυνατὴ. Ἀλλόκοτες ὁπταῖες βασάνιζαν τὸν ἔντο του, ἀνάμεσα στὴς ὁποῖες ἔβλεπε νὰ ὀρθώνεται ἀπειλητικὸς ὁ πατέρας του μῆσα στὸ φερέτό του...

Ἄν καὶ γιὰ τοῦς ἀνθρώπους αὐτοῦ τὸ εἶδος ὁ γάμος δὲν εἶνε παρὰ ἕνα κοινωνικὸς μόνος τύπος, ὁ Νισίας εἶχε παντρευτῆ κι' εἶχε ἀποκτησῆι μιά κόρη, τὴ Μνησίδα, ἡ ὁποῖα, ἀπὸ ἀπόρρητος ἠθικῆς, ἦταν τὸ πανομοιότυπο τοῦ πατέρα τῆς.

Ἀφοῦ ἔφαγε ὅλη του τὴν περιουσία πῶλο τὸ ἄμωχο ὁ πατέρας του, στὰ γλέντια, ὁ Νισίας περιεβλεθεῖ σὲ μεγάλη πτώχεια. Ζούσε πειά τρισάθλια μὲ τίς μεγαλύτερες στενοχωρίες... Ἐτσι στὸ τέλος ἀφοσιώθηκε βαρεία. Μὰ ἡ ζωὴ εἶν' ἕνας καρπὸς πῶλο ὅσο πικρὸς κι' ἂν εἶνε, δὲν χωρταίνει κανεὶς... Γι' αὐτὸ ὁ Νισίας ἔβλεπε μὲ ἀφῆρη τὴν τελευταία του στιγμή νὰ πλησιάζῃ.

Κάλεσε τοτε κοντὰ του τὴν κόρη του, ἡ ὁποῖα, ἐκτός τῶν ἄλλων τῆς ἐλαττωμάτων, ἦταν πῶλο φιλόφρονη καὶ φιλοζωημική καὶ τῆς εἶπε πῶλο, ἂν ἤθελε, μετὰ τὸ θάνατό του, νὰ τοῦ δώσει νὰ πῆ τὸ περιεχόμενό τοῦ μπουκαλαῖο μὲ τὸ θαυματουργὸ πῶλο, θὰ ἔβλεπε ἀμέσως τὸ πῶμα του νὰ μεταβληθῆ σ' ἕνα τεραστίο ὄγκο χρυσοῦ...

Ἡ Μνησίδα δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολοπιστὴ γιὰ νὰ πιστέψῃ ἀμέσως αὐτό... Μὰ ὅταν ὁ πατέρας τῆς ἔφαγε πειά νὰ ζῆ, μὲ τὴ σκέψη ὅτι δὲν θάχτανε τίποτε ἀν σημερινῶνόνταν μὲ τὴν ὑπόδειξή του, μπῆκε τὸ βράδι μῆσα στὸ θάλαμο, ὅπου εἶχαν βάλει τὸ νεκρὸ καί, ἀνοίγοντάς του τὸ στόμα, ἄρχισε ν' ἀδειάζῃ μῆσα τὸ περιεχόμενό τοῦ μαγικῶ μπουκαλαῖο.

Ὡ! θαῦμα !... Μόλις οἱ πρῶτες σταγόνες τοῦ ποτοῦ ἔτρεξαν στὴ λάτρυνγά του, τὰ μάτια τοῦ πτωχικοῦ ἐμφανώθησαν καὶ ἔλαμπαν, τὸ στόμα ἀνοῖξε μὲ ἕνα τρομακτικὸ τρόπο καὶ ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπάει δυνατὰ.

Ἡ Μνησίδα, περὶφρονη, θέλησε νὰ φύγῃ, μὰ μῆσα στὸν τρόμο τῆς χετίσε σ' ἕνα τοῖχο καὶ τὸ μπουκαλάκι ζεῖαγε ἀπὸ τὰ χερία τῆς. Τὸ περιεχόμενό του σκορπίστηκε στὸ πάτωμα. Ἐτσι ὁ Νισίας, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πῶλο ἀκόμη ἀπὸ τὸ θαυματουργὸ πῶλο ὅσο χρειάζοταν γιὰ νὰ τὸν ζαναζήσῃ στὴ ζωῆ, ζαναγύρισε πῶλο στοῖς πεθεμῶνους, γιὰ νὰ μὴ φύγῃ πειά ποτὲ ἀπὸ κοντὰ τους.

Ἐτσι καὶ τὸ μυστικὸ τοῦ Μυρτίωνος δὲν τὸ ξησῆσε ποτὲ κανεὶς...

MAURICE DE BAUDRY

